

søgelse og til Forbedring — thi den trænger i høj Grad til Klaring, og det vil jeg meget gerne arbejde med paa —, at man ligeledes tager § 6 op og gennemfører Afviklingskassen ved Lov, og at man saa ikke bryder sig synderligt om, hvad Lovforslaget ellers indeholder.

Schovelin: Jeg maa give den sidste ærede Taler fuldkommen Ret i, at det, som det kommer an paa ved Behandlingen af dette Lovforslag, er at faa sikret sig, at der nu virkelig skabes en Terminsregulering paa Københavns Børs. Jeg maa desuden give det ærede Medlem Ret i, at Indførelsen af en saadan Terminsregulering er det eneste — børsteknisk set — effektive Middel, hvorved man kan bringe Baisseforretninger og derigennem ogsaa Hausseforretninger ind under rationelle og anstændige Former. Det ærede Medlem havde selvfølgelig fuldstændig Ret i sin Kritik af den Maade, hvorpaa det hidtil er gaaet til med Baisseoperationer paa Københavns Børs, og ligeledes Ret i, at det ikke er blevet stort bedre ved den gældende Lov. Med den Affattelse, hvori Loven forlod Landstinget, var der en klar, tydelig og udtømmende Regel. Den blev forkudret i Folketinget ved Indførelse af en Gyldighedsfrist, og som Følge deraf er vi i Virkeligheden ikke kommet stort videre paa det Punkt, end vi var før Loven af 4. Oktober 1919. Det afgørende i Sagen er da, at man faar skabt Sikkerhed for, at en Terminsregulering indføres. Dermed vil jeg ikke have sagt, at den skal indføres i Dag eller i Morgen. Nu er Forholdene paa Københavns Børs jo overordentlig vanskelige og lidet egnede til Indførelsen af saadanne Nyindretninger. Men man maa have Sikkerhed for, at det sker i en overskuelig Tid, saa at det første gunstige Tidspunkt i saa Henseende vil blive valgt. Det er selvfølgelig rigtigt, naar der staar i Motiverne, at Fondsbørsbestyrelsen, straks efter at samme var blevet konstitueret, har taget fat paa Opfyldelsen af den nuværende Lovs § 9 om Indførelse af en Likvidationskasse; det er selvfølgelig formelt fuldkommen rigtigt, men den, som derfor tror, at Fondsbørsbestyrelsen med Iver og Kraft har taget fat paa denne Sag, faar et ganske forkert Indtryk, og hvis Sagen skulde vedblive at være i Hæn-

derne paa en Institution, hvor Vekselererne har en afgørende Indflydelse, vil Lovgivningsmagten ikke kunne vente, at den bliver gennemført paa det Tidspunkt, da den efter min Mening ganske ubetinget bør gennemføres.

Dette er saaledes for mig Alfa og Omega, og med nogen Forbavselse har jeg hørt ærede Talere fordybe sig i helt andre Bestemmelser; thi Grunden til, at dette Lovforslag kommer frem, og at man allerede nu søger en Revision, er jo, at den Formulering, som § 9, Paragraffen om Likvidationskassen, fik i Loven af 4. Oktober 1919, desværre paa enkelte Punkter er en saadan, at den ikke lader sig opfylde, saaledes at den nu med andre Ord er en Hindring for at skabe en Terminsregulering. Dette ligger i to Omstændigheder; det ligger deri, at Vekselererne bogstavelig ikke har Raad til at være Aktionærer i en saadan Likvidationskasse — jeg ved heller ikke, hvorfor de absolut behøvede at være det; det ligger for det andet i, at man ikke har indført de Bestemmelser, som nu søges indført med Hensyn til Tilladelse af Udlaan i Tilfælde af Prolongation. Som Medlem af Udvalget gjorde jeg allerede den Gang opmærksom paa, at vi blev nødsaget til, hvis Likvidationskassen skulde føres ud i Livet, at lave Loven om, og jeg gjorde ligeledes opmærksom paa, at den Maade, hvorpaa man søgte at organisere Likvidationskassen, var en saadan, at den let kunde komme til at støde paa praktiske Hindringer. Ikke desto mindre blev altsaa Loven ført igennem, og nu staar vi da i den Situation, at vi er nødsagede til at forandre Loven for at kunne komme til at virke efter selve Lovens Hensigt, for at kunne gennemføre den Terminsregulering, som netop var et af de vigtigste Formaal for Børslovgivningen i Efteraaret 1919.

I Sammenligning dermed synes det mig mindre vigtigt og mindre betydeligt, om Afgiften, den oftomtalt Afgift paa de 2 500 Kr., falder bort, men jeg forstaar saa udmærket godt, at Ministeriet har villet benytte denne Lejlighed til at foreslaa, at den skulde falde bort eller erstattes paa anden Maade, thi jeg maa give det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Green) fuldstændig Ret i, at det er en ubillig Afgift. Vi har ikke